

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/1197/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113223247
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3113223247.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v právnej veci navrhovateľov : 1/ Ing. S. H., bytom P. - C. XXX, 2/ H. P., bytom P. - C. XXX, obaja zastúpení JUDr. S. H., advokátom so sídlom v T., D. XK, proti odporcovi : T. H., bytom T., C. XXX/XX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Q. Q., s.r.o. so sídlom v T., Q. XXXX/X, IČO : XXXXXXXX, o zaplatenie finančnej náhrady, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 08. septembra 2014, č. k. 12C/144/2013-24, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporca **j e p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľom 1/, 2/ náhradu trov odvolacieho konania, titulom trov právneho zastúpenia v sume 154,85 eur, k rukám JUDr. S. H., advokáta, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 1/ a navrhovateľke 2/ istinu, každému v sume 3.006,45 eur do jedného mesiaca od právoplatnosti rozsudku. Zároveň odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľom 1/, 2/ náhradu iných trov konania vo výške 278,31 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 338,21 eur, pre každého z navrhovateľov 1/, 2/, k rukám ich právneho zástupcu JUDr. S. H., všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil s poukazom na ust. §§ 137 ods. 1, 123, 139 ods. 2, 451 ods. 1, 2, 671 ods. 1 Občianskeho zákonníka a výsledkami vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že spoluvlastníkmi nehnuteľností, a to rodinného domu súp. č. XXX na P. parc. č. XXX a pozemkov P. parc. č. XXX- zastavané plochy a nádvorcia s výmerou XXX m², CKN parc. č. XXX - záhrada s výmerou 234 m², všetkých zapísaných na liste vlastníctva č. XXX k. ú. H., boli navrhovatelia 1/ a 2/ každý po 1/8 a odporca v 6/8, a to do dňa vkladu vlastníckeho práva odporcu predmetných nehnuteľností v celosti dňa 03.07.2013 na základe uzavretého zmluvy účastníkov o zrušení a vyporiadaní ich podielového spoluvlastníctva v konaní okresného súdu sp. zn. 12C/82/2011. Tieto spoluvlastnícke podiely účastníci nadobudli po smrti svojej matky H. H., rod. Q., zomr. dňa XX.XX.XXXX (po 1/8) a odporca následne darovacou zmluvou C otcov polovičný podiel (spolu 6/8). V uvádzanom súdnom konaní pri obhliadke dňa 04.09.2012 účastníci zhodne uviedli a bolo zistené, že obývacia stena patriaca navrhovateľom 1/, 2/ sa nachádzala v izbe na prízemí, ale boli v nej uložené veci odporcu. V znaleckom posudku č. XX/XXXX zo dňa 29.11.2012 v uvádzanom spise súdny znalec Ing. X. A. určil pri oceňovaní nehnuteľností aj obvyklé nájomné za celé predmetné nehnuteľnosti, teda rodinný dom i s pozemkami porovnávacou metódou podľa ponúk realitných kancelárií vo výške 800 eur mesačne. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/277/2009 súd uviedol, že ak sa podielový spoluvlastník domáha náhrady vo forme peňažného plnenia voči druhému spoluvlastníkovi za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, ide o právny vzťah z podielového spoluvlastníctva osobitne v Občianskom zákonníku upravený. V prípade, že sa spoluvlastníci o spôsobe užívania spoločnej

veci, prípadne o jej náhrade nedohodnú, ide o nárok, ktorý vyplýva z ust. § 137 ods. 1 v spojení s § 123 Občianskeho zákonníka. Z vyjadrenia účastníkov a z obhliadky predmetných nehnuteľností bolo zistené, že celý rodinný dom aj s pozemkami užíva odporca a jeho dcéra s rodinou a v rodinnom dome aj pri ňom sa nachádza niekoľko vecí, ktoré navrhovatelia 1/, 2/ zdedili po ich otcovi. O spôsobe užívania spoločnej nehnuteľnosti a ani na finančnej náhrade pre navrhovateľov 1/, 2/ sa účastníci nedohodli. Z tohto dôvodu súd rozhodol o finančnej náhrade pre navrhovateľov 1/, 2/ za užívanie ich spoluvlastníckeho podielu odporcom. Podľa názoru súdu nebolo podstatné, či sa navrhovatelia 1/, 2/ domáhali užívania nehnuteľnosti alebo či mali kľúče od nehnuteľnosti, ale podstatná bola skutočnosť, že sa nedohodli. Pri určení výšky finančnej náhrady potom súd vychádzal z obvyklého nájomného, zisteného znaleckým dokazovaním vo výške 800 eur mesačne pre celé nehnuteľnosti a žalobnému návrhu navrhovateľov 1/, 2/ v plnom rozsahu vyhovel. Súd poukázal na to, že navrhovatelia 1/, 2/ žiadali náhradu za obdobie od 01.04.2010 do 31.01.2011 vo výške 50 eur mesačne, každému z navrhovateľov 1/, 2/. Ich spoluvlastníckemu podielu 1/8 podľa znaleckého posudku zodpovedá náhrada vo výške 100 eur (800 eur : 8). Navrhovatelia však žiadali iba polovičnú sumu za toto obdobie, pretože v tom čase užíval nehnuteľnosti v polovici ich otec až do svojej smrti dňa 21.01.2011. Teda ide o náhradu za obdobie od apríla 2010 do 31.01.2011 vo výške 10 mesiacov po 50 eur, teda 500 eur pre každého z navrhovateľov. Za ďalšie obdobie, teda od 01.02.2011 do 31. marca 2012, t. j. za 14 mesiacov žiadali navrhovatelia náhradu vo výške 1/8, čo je 100 eur mesačne, teda 1.400 eur každému z navrhovateľov. Po rozšírení žaloby žiadali náhradu ďalej od 01. apríla 2012 do dňa 03.07.2013, teda do nadobudnutia celej nehnuteľnosti odporcom, t. j. 11 mesiacov a 2 dni po 100 eur mesačne každému, čo predstavuje sumu 1.106,45 eur (11 mesiacov x 100 eur + 100 eur : 31 dní x 2 dni = 6,45 eur). Spolu teda ide o sumu 500 + 1400 + 1.106,45 = 3.006,45 eur každému z navrhovateľov 1/, 2/. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a zaviazal neúspešného odporcu k náhrade trov konania úspešným navrhovateľom 1/, 2/, pričom trovy konania každého z navrhovateľov pozostávali z iných trov konania, teda súdneho poplatku z návrhu vo výške 180 eur a trov znaleckého dokazovania na určenie výšky obvyklého nájomného vo výške 98,31 eur (polovica z tretiny cena za znalecký posudok). Spolu 278,31 eur a taktiež z trov právneho zastúpenia. Trovy právneho zastúpenia pozostávali z odmeny za 3 úkony právnej služby z hodnoty sporu 1.900 eur pre každého z navrhovateľov, t. j. 40,67 eur (znížené o 50% za zastupovanie dvoch klientov - § 13 ods. 2 Vyhľadávky č. 655/2004 Z. z.), t. j. 122,01 eur a za dva úkony z hodnoty sporu 3.006,45 eur pre každého z navrhovateľov po 60,59 eur (rovnako krátené o 50%), t. j. 121 eur. Ďalej z režijného paušálu 2 x 7,63 eur za rok 2012, 2 x 7,81 eur za rok 2013 a 1x 8,04 eur za rok 2014, t. j. 38,92 eur a 20% DPH v sume 56,39 eur, spolu 338,32 eur pre každého z navrhovateľov 1/, 2/.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie odporca domáhajúc sa zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa a vrátenia veci na ďalšie konanie. Ako odvolací dôvod uplatnil ust. § 205 ods. 2 písm. a), d) a f) O.s.p. teda, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd sa žiadnym spôsobom nevyporiadal s tým, že v predmetných nehnuteľnostiach do 31.01.2011 býval ich otec D. H., ktorý využíval celé spodné podlažie nehnuteľnosti a takmer celú záhradu a on s rodinou iba vrchné podlažie nehnuteľnosti. Po jeho smrti sa do spodného podlažia presťahovala jeho dcéra s rodinou, ktorí užívali predmetné nehnuteľnosti po zvyšok žalovaného obdobia. Je toho názoru, že bolo povinnosťou súdu vyporiadať sa s týmito skutočnosťami tým spôsobom, že z jeho strany nedošlo k užívaniu spoločnej veci nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu v žalovanom období. Vyporiadanie sa s týmito skutočnosťami má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia a týmto postupom mu bola odňatá ako účastníkovi možnosť konať pred súdom. Je toho názoru, že súd nemal na základe čoho dospieť k právnenému posúdeniu, že užíval spoločnú vec nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu. Z dokazovania pred súdom prvého stupňa vyplynulo, že navrhovatelia 1/, 2/ mali v predmetom rodinnom dome, resp. pri ňom od smrti otca D. H. viaceré hnuiteľné veci (bližšie špecifikované v osvedčení o dedičstve), pričom tieto hnuiteľné veci sú u neho doteraz. Z tohto zjavne vyplýva, že navrhovatelia v určitom rozsahu v období od 21.01.2011 do 03.07.2013 užívali svoj spoluvlastnícky podiel. Súd sa však nezaoberal tým, v akom rozsahu obaja navrhovatelia užívali časť veci, v ktorej boli spoluvlastníkmi. Nemohol teda na základe akých dôkazov dospieť k takým skutkovým zisteniam, ktoré by mohli byť podkladom pre právne posúdenie, že on užíval spoločnú vec nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu 6/8. V tomto smere navrhovatelia 1/ a 2/ neunesli dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní, že z jeho strany došlo k užívaniu spoločnej veci nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu. Dodal, že je povinnosťou súdu brať do úvahy všetky okolnosti veci; nestačí napríklad zistenie, že spoluvlastník užíva časť veci vo väčšej výmere, ako by mu

podľa pomeru výšky podielu prináležala, ale musí sa zaoberať aj kvalitou užívanej časti. Až na základe takéhoto posúdenia možno urobiť záver, či spoluvlastník užíva vec v rámci svojho podielu alebo nad tento rámec. V danom prípade však súd ani nemohol pristúpiť k posudzovaniu kvality užívanej časti, keďže na základe vykonaných dôkazov nebolo možné dospieť k skutkovému zisteniu, že on užíval časť veci vo väčšej výmere, ako by mu podľa pomeru výšky podielu prináležala.

K podanému odvolaniu odporcu sa písomne vyjadrili navrhovatelia 1/, 2/, ktorí žiadali rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a priznať aj náhradu trov odvolacieho konania za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu, t. j. pre každého z navrhovateľov 60,59 eur (krátené o 50%), t. j. 120 eur + 8,04 eur režijný paušál + 20% DPH v sume 25,81 eur; spolu ide o sumu 154,85 eur. Sú toho názoru, že súd prvého stupňa v danej veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, správne zistil skutkový stav veci a vec aj po právnej stránke správne posúdil. Stotožnili sa s odôvodnením napadnutého rozsudku a odvolanie odporcu považujú za nedôvodné, podané výlučne v snahe oddialiť zaplatenie súdom uložennej povinnosti. Sú toho názoru, že z vykonaného dokazovania je nesporne preukázané, že odporca užíval v rozhodnom období nehnuteľnosti nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, za čo im patrí peňažná náhrada. Súd zároveň správne uvádza, že v danej veci nebolo podstatné, či sa domáhali užívania nehnuteľnosti alebo či mali kľúče od nehnuteľnosti, ale podstatná bola skutočnosť, že sa s odporcom nedohodli. Pokiaľ odporca v odvolaní namieťa, že súd sa žiadnym spôsobom nevyporiadal s tým, že v daných nehnuteľnostiach do 21.11.2011 býval ich otec D. H., ktorý využíval celé spodné podlažie nehnuteľnosti a takmer celú záhradu a odporca s rodinou iba vrchné podlažie, pričom po smrti otca sa do spodného podlažia presťahovala dcéra odporcu s rodinou, ktorí užívali predmetné nehnuteľnosti po zvyšok žalovaného obdobia, je potrebné uviesť, že zrejme uniklo pozornosti odporcu, že už z návrhu na zaplatenie finančnej náhrady za užívanie spoločných nehnuteľností od odporcu za obdobie života ich otca, teda od apríla 2010 do januára 2011 žiadali iba 50 % z nájomného pripadajúceho na ich spoluvlastnícke podiely, čím bola z ich strany dostatočným spôsobom zohľadnená skutočnosť, že polovicu predmetnej nehnuteľnosti užíval do svojej smrti ich otec. Až za obdobie po smrti otca od odporcu žiadali nájomné vo výške 100 eur mesačne, teda každý z nich 1/8 zo zisteného celkového nájomného. Za absurdnú považujú obranu odporcu, že po smrti otca užívali spornú nehnuteľnosť tým spôsobom, že sa v dome nachádzalo niekoľko hnuťelných vecí, ktoré získali na základe dedičského rozhodnutia po otcovi. Odporca im jednak bránil v prevzatí si týchto vecí a navrhovateľku 2/ aj fyzicky napadol v dôsledku čoho vyhladala lekárske ošetrovanie, o čom predložila aj lekársku správu. Okrem toho v konaní vyšlo najavo, že niektoré zo zdedených vecí nachádzajúcich sa v dome užíva odporca, napríklad obývaciu stenu, v ktorej počas obhliadky 04.09.2012 boli uložené veci odporcu, odporca taktiež užíval aj sedačku a zariadenie v domácnosti. Ďalšie hnuťelné veci mohol užívať taktiež odporca, pričom tieto veci zaberajú nepatrnú plochu a iba z tejto skutočnosti nemožno považovať za správne tvrdenie odporcu o potrebe zníženia nájomného. Pokiaľ odporca v odvolaní poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 31Cdo/503/2011, podľa ktorého je povinnosťou súdu brať do úvahy všetky okolnosti veci; nestačí zistenie, že spoluvlastník užíva časť veci vo väčšej výmere, ako by mu podľa pomeru výšky podielu prináležala, ale musí sa zaoberať aj kvalitou užívanej časti a na základe takéhoto posúdenia je možné urobiť záver, či spoluvlastník užíva vec v rámci svojho podielu alebo nad tento rámec, uviedli, že odporca si zrejme toto súdne rozhodnutie nesprávne vykladá, keď toto rozhodnutie rieši situáciu, keď okrem rozsahu užívania spoločnej nehnuteľnosti je rozhodujúca aj kvalita užívanej časti. Nie je zrejmé, z akého dôvodu odporca na tento judikát poukazuje, keď v danej veci je nesporné, že nehnuteľnosť užíval výlučne odporca a oni nehnuteľnosť neužívali vôbec. Zdôraznili, že v konaní bola nepochybne preukázaná skutočnosť, že odporca užíval nehnuteľnosti nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, a to nie len obhliadkou predmetnej nehnuteľnosti, kde dlhé roky žije s rodinou, ale pokiaľ ide o príľahlý pozemok, aj zo samotného tvrdenia odporcu na pojednávaní 08.09.2014, kde do zápisnice uviedol, že „kosil trávnik, parkoval tam autá“, z čoho jasne vyplýva, že odporca s rodinou užíval dom nielen v rozsahu prevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, ale aj príľahlý pozemok, na ktorom ako sám uvádza parkoval automobily, čím nesporne dochádzalo k užívaniu pozemku len zo strany odporcu. Odporca v priebehu celého konania žiadnym spôsobom nespochybňoval, že od smrti otca neužíva nehnuteľnosť v celosti, resp. že do smrti otca užíval polovicu nehnuteľnosti. Jeho jedinou obranou bolo tvrdenie, že v nehnuteľnosti sa nachádzajú hnuťelné veci, ktoré zdedili po ich otcovi. Pri obhliadke bolo zistené, že všetky miestnosti v dome boli zariadené a že odporca má do všetkých miestností prístup. Na účely daného konania je irelevantné, že okrem odporcu v dome bývala aj jeho manželka, dcéra s priateľom a ich dieťa, keďže tieto osoby sa v dome zdržiavali s vedomím a súhlasom odporcu.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní odporcu vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky odporcu sú v podstate totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvého stupňa a tieto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané také okolnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z daného titulu odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle § 219 ods. 2 odkazuje. Na doplnenie správnosti dôvodov rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva nasledovné:

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým sa končí konanie vo veci samej možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými v citovanom zákonom ustanovení pod písm. a) - f).

V preskúmvanej veci odporca v podanom odvolaní uplatňuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a), d), f) O.s.p.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. je opodstatnene uplatnený v prípade, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. V ust. § 221 ods. 1 O.s.p. sú uvedené dôvody pre zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolacím súdom, a to pod písm. a) - j). Odporca považuje za dané dôvody na zrušenie rozhodnutia odňatie možnosti konať pre súdom.

Dôvodom na zrušenie rozhodnutia podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. je konštatovanie, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Podľa súdnej praxe sa za odňatie možnosti konať pred súdom postupom súdu považuje také znemožnenie práv účastníka konania, ktoré spočíva v nemožnosti uplatňovania jeho procesných práv ako účastníka konania (nepredvolanie na pojednávanie, neumožnenie vyjadriť sa k dôkazom prípadne k stanoviskám protistrany alebo nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia).

V predmetnej veci odporca za odopretie procesného práva súdom prvého stupňa považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia (nedostatočné vyporiadanie sa so skutočnosťami ohľadne užívania nehnuteľnosti aj otcom účastníkov), ktorým postupom podľa názoru odporcu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že celý rodinný dom aj s pozemkami užíva odporca a jeho dcéra s rodinou a v rodinnom dome ako aj pri ňom sa nachádzajú niektoré veci, ktoré navrhovatelia 1/, 2/ zdedili po ich otcovi, zomr. dňa 21.01.2011. Dedičský podiel po svojej matke pôvodne účastníci nadobudli po jej smrti v roku 2002 a v takomto podiele boli spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností až do darovania polovice nehnuteľnosti otcom účastníkov odporcovi, ktorej vklad bol povolený pod C.. O spôsobe užívania predmetnej nehnuteľnosti a ani finančnej náhrade za užívanie sa účastníci nedohodli. Rovnako je nepochybné, že za obdobie od 01. apríla 2010, odkedy navrhovatelia 1/, 2/ požadujú zaplatiť náhradu za užívanie nehnuteľností odporcom nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu až do smrti ich otca, t.j. 31.01.2011 užíval nehnuteľnosti odporca spolu s otcom, pričom užíval aj príslušné pozemky a záhradu, ktorú kosil a parkoval v nej autá, ako je tomu aj doposiaľ. Za uvádzané obdobie navrhovatelia 1/, 2/ požadovali od odporcu náhradu iba vo výške 50% z nájomného pripadajúceho na ich spoluvlastnícke podiely, čím aj podľa názoru odvolacieho súdu bola zohľadnená uvádzaná skutočnosť, že predmetnú nehnuteľnosť užíval do svojej smrti aj otec. Je nepochybné, že navrhovatelia 1/, 2/ neužívali ani časť nehnuteľností, ktorej boli spoluvlastníkmi a pokiaľ ich otec žil predovšetkým navrhovateľka 2/ mu v časti, ktorú užíval vypomáhala upratovaním a podobne.

S poukazom na takto zistený skutkový stav súdom prvého stupňa bol odvolací súd toho názoru, že rozsudok súdu prvého stupňa je dostatočným spôsobom zdôvodnený a predmetné rozhodnutie nie je nepreskúmateľné ako namieta v odvolaní odporca. Navyiac je potrebné uviesť, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nie je dôvodom na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p., ktorý dôvod odporca uplatňuje v odvolaní, ale podľa judikatúry je nepreskúmateľnosť rozhodnutia tzv. inou vadou konania, ktorá zakladá odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. b) O.s.p.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal odvolací súd za to, že odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. nie je daný.

Odporca v odvolaní ďalej uplatňuje dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam). Podstata tohto odvolacieho dôvodu spočíva vo všeobecnosti predovšetkým v nesprávnom postupe okresného súdu pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že okresný súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli prednesené, či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vyhodnotil dôkazy potrebné pre rozhodnutie súdu o tom, že odporca užíval nehnuteľnosti nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu v súlade s ust. § 123, § 137 ods. 1 ako aj 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré na danú vec správne aplikoval, pričom rovnako správne vychádzajúc zo znaleckého posudku vypracovaného v konaní o zrušenie a vyporiadanie predmetných nehnuteľností (konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 12C/82/2011) určil náhradu za užívanie predmetných nehnuteľností rozlišujúc obdobie od 01.04.2010 do 31.01.2011, kedy v predmetnej nehnuteľnosti býval aj otec účastníkov a ďalej od 01.02.2011 do 03.07.2013, kedy došlo k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva zmierom účastníkov v súdnom konaní. S postupom súdu prvého stupňa týkajúceho sa hodnotenia dôkazov významných pre tento záver odvolací súd nezistil rozpor s ust. § 132 O.s.p., teda, že by súd prvého stupňa nehodnotil dôkazy jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti alebo, že by neprihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je daný v prípade mylnej aplikácie a výkladu právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Odvolací súd nezistil opodstatnenosť ani tohto uplatneného dôvodu na odvolanie, keď súd prvého stupňa v danej veci správne aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa spoluvlastníctva a hospodárenia so spoločnou vecou. Zaoberal sa dôsledne všetkými skutočnosťami, ktoré v konaní vyšli najavo, správne zohľadnil obdobie užívania predmetných nehnuteľností otcom účastníkov konania, a pri určení výšky náhrady vychádzal z obvyklého nájomného určeného v znaleckom posudku v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. V danom prípade nebolo možné zohľadniť námietku navrhovateľa, že po smrti ich otca užívali navrhovatelia 1/, 2/ nehnuteľnosť tým spôsobom, že sa v dome nachádzalo niekoľko hnutel'ných vecí, ktoré získali v dedičskom konaní po otcovi. Ako je zrejmé z výsledkov vykonaného dokazovania, takéto užívanie hnutel'ností pre správanie odporcu nebolo možné, pričom aj v deň preberania hnutel'ností (osobného auta a iných) došlo k incidentu, v dôsledku ktorého už navrhovatelia 1/, 2/ pre hnutel'né veci k odporcovi viac nešli. Poukaz odporcu na judikatúru ČR (rozsudok 31Cdo/503/2011) týkajúci sa kvality užívanej veci je neaplikovateľný pre daný prípad, keď je nepochybné, že navrhovatelia 1/, 2/ predmetnú nehnuteľnosť neužívali, vždy ju užíval iba odporca so svojou rodinou, v určitom období spolu s otcom účastníkov konania.

V danej veci teda súd prvého stupňa vykonané dôkazy správne vyhodnotil v zmysle zásad uvedených v § 132 a nasl. O.s.p. a správne na vec aplikoval predpisy hmotného práva. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané a účastníkmi konania tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci.

Z uvedených dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešným navrhovateľom 1/, 2/ priznal náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia, a to za vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 18.11.2014 (predmet sporu 3.006,45 eur pre každého), t. j. za tento úkon právnej služby 60,59 eur, za dvoch účastníkov spolu v sume 121 eur, k tomu režijný paušál 8,04 eur a 20 % DPH v sume 25,81 eur, spolu náhrada trov odvolacieho konania predstavuje 154,85 eur. (§ 10 ods. 1, zníženie o 50% podľa § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. c), § 16 ods. 3, § 18 ods.

3 Vyhlášky MSSR č. 655/2004 Z. z.). Náhradu trov odvolacieho konania je odporca povinný zaplatiť k rukám právneho zástupcu navrhovateľov 1/, 2/ JUDr. S. H..

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.